

Ming kingd, ming zoen, zoo fien in ming aarm,
Zoo'n klein gupsje minsch,
Mit joe eugies vol licht en joe lieffie zoo waarm,
Ji rozige blozige prins!
Joe leven te veulen, jong, deut zoo goed:
In joe en in ming streumt et eigenste bloed,
In joe wieren duzende levens ééjn kraacht,
In joe droag 'k de riekdam van heul ongs geslaacht.

Ming kingd, ming jong, zoo bliej op ming schôt,
Kleine keuv'lende man,
Mit joe laagchen zoo haartlijk, joe waangen zoo rôd,
En joe koppie dicht teugen ming an.
Ming kerel, joe kleine poez'lige knuust
Zaal de ploeg motten vaatten aas 'n iezere vuust;
Op joe waacht' ongs' kaansen, ongs' toekomst, ongs' waark, —
Groei bóven ongs uut, jong, wor stroalend en staark!

Ming kingd, joe vuussie vaast in ming haand,
Mit joe vroeg-groage mond,
Noeng waandlen w' aal soamen deur 't mooi Zoesder laand
En joe eugies, die dwoalen moar rond.
Een hortje goat Voader nog mit joe, ming jong,
Daan: zeuk de weg zelf, zoo's joe veurgeslaacht gong:
Mit luusterend haart en mit keihaarde kop, —
De weg veur joe bloed, veur joe volk, hôger-op!

Soest.

JO VELDHEIM.

„Mijn kind“ (Soesters dialect). — Zoen = zoon; gups = handvol; hortje = eindje.